

7) ชื่อ-สกุล(ผู้เล่าเรื่อง) ผศ. ดร. จักริน จุลพรหม

เรื่องราวที่ต้องการแบ่งปัน

ผมเคยสอนนักศึกษาคนหนึ่งซึ่งไม่ใส่ใจการเรียนเลย จำได้ว่าสอนครั้งแรกแกอยู่คณะบริหารธุรกิจ ปีต่อมาย้ายไปอยู่นิเทศศาสตร์ และปีต่อมาย้ายมาอยู่คณะมนุษยศาสตร์ จึงเรียกมาพูดคุยด้วยว่าเหตุใดจึงย้ายคณะบ่อยๆ จึงได้คำตอบว่า ที่บ้านไม่มีปัญหาอะไร จะเรียนอะไรก็ได้ สามารถส่งเสียได้ แต่นักศึกษามาเรียนปีแรกที่คณะบริหารธุรกิจเพราะตามเพื่อนและชื่อเสียงของคณะ แต่เรียนไม่ไหว ปีต่อมาจึงย้ายมาที่คณะนิเทศศาสตร์ เพราะคิดว่าน่าจะเหมาะกับตนเอง แต่ก็ไม่ไหวอีก สุดท้ายมาเรียนวิชาเอกภาษาไทย ซึ่งสามารถเรียนจบได้และมีความสุขกับการเรียน เพราะจบแล้วไปทำธุรกิจที่บ้าน ได้เอาวิชาที่เรียนไปปรับใช้หลายวิชา ระหว่างเรียน นักศึกษาขาดความมั่นใจแล้ว เพราะย้ายมาสองคณะ จึงต้องหมั่นคุยและเสริมกำลังใจเรื่อยๆ จึงสามารถเรียนจบได้

สรุปเทคนิคของผมนั้นก็คือ การรับฟังปัญหาของนักศึกษาอย่างตั้งใจ ยังไม่ตำหนิ (เพราะนักศึกษาไม่เรียนอาจเกิดจากขาดความเชื่อมั่นเช่นในกรณีนี้) นักศึกษาอาจมีทางออกอยู่แล้ว แต่เขาต้องการระบายความในใจของเขา ใช้ความเป็นเพื่อนสร้างความไว้วางใจ และแนะแนวชีวิตและการดำเนินชีวิต เช่น ชี้ให้เขารู้จักตัวตน รู้ว่าเหมาะที่จะเรียนอะไร และให้เขาเชื่อมั่นว่า ทุกศาสตร์มีค่า มีความสำคัญ และสามารถไปประกอบอาชีพได้ และที่สำคัญคือ แนะนำวิธีการเรียนหนังสือ การทำข้อสอบ การคบเพื่อน ฯลฯ สรุปคือ รับฟัง-ค้นหาตัวตน ความสามารถและทักษะของนักศึกษา-แนะนำโดยไม่เปลี่ยนแปลงเขามากเกินไป

ขอบคุณครับ